

Ἐλεύθερη πληροφόρηση

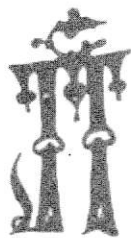
ΔΕΛΤΙΟ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ
ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ: Ὁ Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ
Ἀριθμός φύλλου 297

16 Μαρτίου 2011

Τό πολιτιστικό μας ὄραμα

Ἡ προδομένη ἀξία

ληθωρικός ὁ λόγος γιά τήν ἀξία "ἄνθρωπος". Ὑπερπληρώνει, δημοσιογραφικά καί προπαγανδιστικά, τήν ἐπικαιρότητα. Καλύπτει, σέ ἔκταση πληρότητας, τίς τηλεοπτικές ὁθόνες. Γεμίζει καί τίς στήλες τοῦ καθημερινοῦ τύπου. Στενόχωρη, ὅμως καί καταπιεστική ἡ καθημερινότητα, μέ τά ἀπρόσμενα καί ἀδικαίωτα γεγονότα της, σβήνει τοὺς ὄνειρικούς συνειρμούς μας καί ἀδειάζει, δυναστικά, τίς ἐξιδανικευμένες προσδοκίες μας.

Απ' ἄκρη σ' ἄκρη τοῦ ὑπερστολισμένου καί, ταυτόχρονα, καταπληγμένου πλανήτη μας, οἱ σειρῆνες τῆς διαφήμισης καί τῆς προπαγάνδας σαλπίζουν τόν παιάνα τῆς τιμῆς καί τῆς δόξας στήν ἀνθρώπινη ὑπαρξη, πού ἀνεβάζει στά ὕψη τῆ Βαβέλ τοῦ πολιτισμοῦ καί γράφει διακριτικά τήν ἱστορία τῆς ἀνθρώπινης προόδου. Τῆς ἐξειδικευμένης ἐπιστημονικῆς ἔρευνας. Καί τῆς ἀτέρμονης τεχνολογικῆς εὐρηματικότητας.

Ποι89, Ψ12810, &ά 20)ληή1#1 νά άμψ1αβ92ή1#1, &21 1έ παράλ-
ληλ9)9(κα2ά#1ράπ86#7ν+ και @π#1ριΨν+ και 1έ πολ31έ)λ1δ#0,
πέν+81μ#0 @γγραφέ9 @2οπί\$#2αι, Ψ2ορ#52αι, ά+α)λ9#2αι και @κα
λ#12αι, με 2ρα59 ά+2ί)λογο, Ξ 12059οπρωτήλ71#912ά 0ράμια2α και
1210 πρாக21κέ9, πο9 #02#)λ1δ03ν, 0)λ0έν+α πρ0κ)λ921κ82#ρα, 2ήν ά+
0ρ0πι+995παρξ99 Ποι89 &ά πρ01π#ρ41#1, άδ1άφ0ρα, 2ήν 8π0-
2ίμ91#92Χ9 πρ0170π1κ8292α0, άπ8 2ήν κα0έδρα 202 άρ512έκ20να
και 2ή 1(κα)λ711ά 202 ο1κ0δ8μ103 202 πολ)λ121μ102, 128 μ103+2ρ09μ1
2Χ9 α15μ1αλ711ά0 και 2Χ9 π#01φρ8+991#90; Ποι89 &ά άμ+9912#91#1
210 8π81#1#0 μ1#0δ01#1#0 και 210 1α2αν1κέ9 @1222#5#0, πο9, άν21 γ1ά
@πν+3112ή και 13γ1γγραφέα 2Χ9 Ψ2ορία0 2Χ9 πρ08δ03, 2Χ9 άέν+α99
πν+3μ1α21κ9 άνάπ23ξ99 και 2Χ9 5αρι1μ1α21κ99 κοι+7ν1κ99 19μπρ-
ξ99 128+ πολ)λ121μ18, μ12α)λ)λ41103+ 28+ ά+8ρ7πο 1έ δρ41299(και 1έ
89μ1α 2Χ9 2ρ#λ99 1δ02έ)λ1α0 και 2Χ9 άκ8ρ#1299 @μ12ά)λ)λ31#99;

Φ 3) Λορμ#2ρ#μ2# 2ο99 28μιο39, πο9 ἀκ21+οβο)ο2+ 28+ Β+21μιο
 μ859 2λ+ν δ81κά (κα)λλ#ρ)γφί+7+ν πρσ)γ8+7+ν μια9 (καί 2ή 83-
 1ια121κ) κoiν+7+νικ8292 2λ+ν άγ)ια1μ+7+ν Πα2έρ7+ν μια9. Καί ά+21-
 παρβαβ)λ#2# 2ί9 (κα2α4α21κέ9, 8α3μια121κέ9 @23π+7+ν 1#19 1α9 μ+
 2ί9 2ρσ)μιακ21κέ9 (καί 2ρα3μια21κέ9 @π#1ρ)1#9, πο9 φορ2+ν+ν#1 1έ 9-
 λο39 μια9 5 άποκά)369+299 (κα)λο129μ+ν9 άπά299. Η 19γ5ρσ+99
 φ)9αρ99 8ποκρ)ι21κ) 8οξο)8γ91992ο2 ά+8ρ+7+νπο3 8έ+ν (κα2αξ)ί+ν+ν#1
 28+ν πο)ι211μ8 μια9. Καμιο3φ)λάρ#1 28 βαρβαρι1μ8 μια9. Τή+ν 2ρα59-
 292α 2λ+ν δ8λ+ν μια9. Τή+ν 8ποβα8μ)1192ο2 13+ν+ν8ρ+7+νπο3 μια9 12ή+ν
 άξ)ιλο)γ)ικ) βα8μ)ιδα 2ο2 κ2ή+ν39. Τή 8ια5#ρ)ι1η 2ο3, άπ8 2ο99 (κα-
 2έ5σ+ν2#9 2ο99 8ωκ)ο39299 πο)ι21κ)99 (καί 299 ο)ικ)σ+νρ)ικ)99 @231α9,
 199 @άρ29μ)α 2λ+ν πο)λ9π)οκ+ν μ)5α+ν+ν 2ο39 (καί 199 1φάγ)ιο 12ά
 ά+νσ)ι52ά 1ήπ#8α 2λ+ν πο)λ#μ)κ)λ+ν @ορ)μ)11#9+ν 2ο39.

Δ ἐθά ἰσθρίατω θλα 2ά 49)λλα 270 1120ρίαθ, ἰλιά νά 13+8είτω 2ήν
 πρὸβληθῆα 21κῆ μιο3 καὶ ἰλιά νά ἀπαι2ή1τω, ἀπ8 2ο90 13+2#λ#-
 12έ0 270 19+5/ον+90 βαρ#100 1κω2οδ1+90, ἡλιά Αβρῆ#α, πο9 νά δι-
 καιών# 28 πολλ12121κ8 2#ρα2ο9ρ19μῖα μιο. Θά 1291ώ1τω 2ο βλῆμῖα
 12ήν @1129ῖον+1κῆ καὶ 2#5+ολολ1κῆ ἀνάπ23ξ92ο2 #1κω12ο2 α1-
 ώνα, πο9 μ8)10 5(λ)11#. Καὶ 12ῆ μ#2ά)λλαξ9 πο9 ἀνάδ#ξ# 2ῆ ἰχῖ μιο,
 2ῆ 14φαίρα 270 ἀπ#ρῖγῖραπ290 δμιορφ10, 2ο2 ἀ19)λλ9π2ο3 καὶ
 ἀπρὸ1μῖέ2ρ12ο3 @14φαν#1ακω2 καὶ 103(2ο2 πλ902ο3, 28 παρ-
 δ#11ω π#01β8λ1 270 0ια26ο470 μιο καὶ 270 #04ρὸ19+90 μιο, 1έ ἀ-

πέραν²⁰ πο^λη^ς πε^ρίο^υ, ἀέ^ς φ^αν^εσ^θαι^ς ὁ^ν οὐ^κ ᾔ^σκη^σαν^τ ἐπ^ὶ αἰ^σθη^{το}ι^ς, ἀέ^ς
κα^{τὰ} τ^{ὴν} ἐ^ξου^σί^{αν} το^ῦ θε^{οῦ} κα^{τὰ} τ^{ὴν} ἐ^ξου^σί^{αν} το^ῦ υἱ^{οῦ} το^ῦ θε^{οῦ}. κα^{τὰ} τ^{ὴν} ἐ^ξου^σί^{αν} το^ῦ θε^{οῦ} κα^{τὰ} τ^{ὴν} ἐ^ξου^σί^{αν} το^ῦ υἱ^{οῦ} το^ῦ θε^{οῦ}.

Κατά 28ν #1κοι28 αἰῶνα δι' ἡγανώταμ# καὶ @#(2#ίναμ# 2ήν @ι-
129#μονική Ερ#3να, κα2αγράφον2αθ @ι29#γμια2α, ποθ ἡλά
2οθθ προί8νθ3θ μιαθ 62αν terra incognita. Ταξιδῶ6ραμ# 128 διά-
129#μα. Πα2ή1ταμ# 28 π8δι μιαθ 12ή 1#)ήν# Άν#βά1ταμ#, ἀπ8 2ά
1πλά5να 2Χ0 γ#Χ0 μιαθ 28ν δι3(28 π)λο22ο. Ε(κμ#2α))#32ή(καμ# 2ή
δ9ναμ#92#ν ἀνέμ#ν καί 28ν παφ)λα1μ#8 2Χ0 θά)λα11αθ. Ά))λά, δέ
12αμια2ή1ταμ# @#Υ Πο))λαπ)λα1ία1ταμ# (καί 2#)#ιοποιή1ταμ# 2ίθ
μ#5ανέθ 2ο2 δι)έ8ρο3. Φ2ία1ταμ# π3ρα9)λο3θ, ποθ μ#2αφέρο3ν 28 θά-
να2ο ά(8μια καί 128 π18 ἀπ8μιακρο 1#μ#16 2ο2 π)λανή2#μιαθ. Οικo-
δομή1ταμ# 12ρα28π#8α 13γ(κ#ν2ρῶ1#7ν, ποθ ά)31οδένθ3ν 2ίθ @
λ#98#ρ#θ προ17πικ(8292#θ, πνίγθ3ν 2ά θράμια2ά 2ο3θ (καί 2οθθ πα-
ρα57ρῶ2ν μίλα καί μ8ν#9διέξοδο, α02ή, ποθ 69#κ#Υπρ8θ 28ν 2άφo.

Ποι89 μ̣πορ#υ+α̣ μ̣δ0 @μ̣πρω1# π81α #Λ+αι 2ά ἄδελφια μ̣αθ
(καί π81οι οἱ πα2#ράδ#9 μ̣αθ, πο9 2ο99 12έρη1# 28 δι(καιώτ̣ια
2Χ9 \$7Χ9 Ε̣ Βπ#ρο6ία 2ϋν 23ράννω+ν 2Χ9 οικοςμ̣έν+η9 (καί Ε̣ #Q43έ-
12α2%2#5+ο)λογία 2Χ9 ἄναπ23γμέν+η9 πολ#μικΧ9 βιομ̣η(ανία9,
ΕΛ+αι Ακα2ομ̣η9ρια, ΗΛ+αι δ1#(κα2ομ̣η9ρια 2ά Βπ#983+α Ε̣ ἄ+983-
+α 89μ̣ια2α 2ο2 πολ1ι212ικου2 15ήμ̣ια2ο9, πο9 Βπο15έ89/# γ+ω1+9
καί #Qιάρ#ια, ἅ)λὰ Βπνίξ# 128 αἷμα καί 128 δάκρυ9 Q8(κ)ληρο 28+
πλα+ή2%μ̣ια9; Ά+ Ε̣ κοι+νω+ία μ̣α9 G2αν ἁλὰ892α ἄναπ23γμέν+η9
ἄ+ Οπολι2121μ̣89 μ̣α9 βολ1(82αν 1ε 12ά8μ̣η9Βτέρβα1+9 2ϋν μικρο-
2ή27+ καί 2ϋν ἄ8)λιο2ή27+, μ̣ιά καί μ̣8+99προωπικ82%2α, #ικ8+α
καί Qμοιω1+92ο2 Θ#ο2 2ο2 πα+2οκρά2ορα, ἄ+ κα2αν2ο21# 89μ̣ια
ἀγέρω5%9, Q7κ#+2ρικΧ9 καί ἅλα\$ονικΧ9 πολ1ι2ικΧ9, 8ά G2αν ἄρ-
κ#28 π#12ήρι9, γιὰ +ά ἀποδ#ίξ# 2ή+ διπ18οδρ8μ̣η92ο2 πολ1ι2ι-
μ̣ιο2 μ̣α9. T8 γ#γ+ο+89 καί Ε̣ Qπ#ηρία, 821, κα2ά 2ή+ ἄ+έ)λιξ%9(καί
Qλοκ)λήρω1+92ο2 #ικου2ο2 αἰών+α, 2ά 89μ̣ια2α ΗΛ+αι 281ο πολ)λά,
πο9 δέ μ̣#2ριο2+2αι 12ά Q13γ5ρον12μ̣ένα μ̣η(ανήμ̣ια2α 2Χ9 12α-
2121κΧ9 κα2αμ̣ιέ2β%1+9 καί 2ά δι+8μ̣ια2ά 2ο39 δέ 57ρο2+ 12ά
13μπ)ληρōμ̣ια2ικά παφαρ2ήμ̣ια2α 2Χ9 122ορία9, μ̣δ0 π#18#, 821 δέ
β%μ̣ια2ί\$ο3μ̣# 128 μ̣ονοπά21 2ο2 πολ1ι21μ̣ιο2 καί δέν προ57ωρo2μ̣#
12ή+ ἄεν+α99πρ8οδο, ἅ)λὰ κα2%φορί\$ο3μ̣# 128 5άο9 2ο2 Qπ#12μ̣ιο2
καί 12ή+ ἀπαξίω1+92Χ9 κ̣ια9 μ̣α9 2Χ9 προ17ωπικ82%2α9.

Τό βαθύ ρήγμα

ρέος νά καταθέσουμε ὅλοι, οἱ φορεῖς καί διαχειριστές τοῦ ἐπισκοπικοῦ λειτουργήματος, τήν ἔντιμη συντριβή καί τή διάφανη ὁμολογία, ὅτι ἐπιτρέψαμε ἤ, μᾶλλον, πρωτοστατήσαμε στή μετάλλαξη τῆς χαρισματικῆς ὑπευθυνότητας τοῦ ποιμένα σέ διαχείριση ὑψηλοβάθμιας κοσμικῆς ἐξουσίας, μέ κωδικό τήν ἀποστασιοποίηση ἀπό τό χαμόγελο ἢ τό δάκρυ τῆς λαϊκῆς παρεμβολῆς καί ἔνταξη στή διακριτή λέσχη τῆς ἀκόρεστης ἀπόλαυσης τοῦ ἀμύθητου πλούτου καί τῶν ἐδαφιαίων προσκυνημάτων.

Διδαχή καί ἐντολή τοῦ Κυρίου μας στή χαρισματική ομάδα τῶν δώδεκα μαθητῶν Του προσδιορίζει τό ἀποστολικό τους ἀξίωμα, τό ἄνοιγμα σ' ὁλόκληρη τήν οἰκουμένη καί τήν ἐξαγγελία τοῦ μηνύματος τῆς σταυρικῆς Θυσίας καί τῆς Ἀνά-

στασης τοῦ σαρκωμένου Λόγου ὡς διακονία ἀγάπης, ὡς ἔμπονη ἀναζήτηση τῆς καθεμιᾶς πλανεμένης ὑπαρξης καί ἐπαναφορᾶς τῆς στή θερμή ἀτμόσφαιρα τῆς ἐκκλησιαστικῆς παρεμβολῆς. Καί δέν ἀφήνει τό παραμικρό περιθώριο, νά διολισθήσει τό ἱερό διακόνημα στή νοοτροπία καί στήν πρακτική τῶν κοσμικῶν ἀξιωματῶν, πού λειτουργοῦσαν καί ἐξακολουθοῦν νά λειτουργοῦν ὡς θεσμικά δικαιώματα αὐτοπροβολῆς καί ὡς δυναστικές ἐξουσίες διαχείρισης καί ἐκμετάλλευσης τοῦ ὑποταγμένου καί ἐξαρτημένου ἀνθρώπινου μόχθου.

Κατά τίς στιγμές τῆς ἀπροσδιόριστης ὁδύνης, ὅταν ἡ ἱερή δωδεκάδα τῶν μαθητῶν συνόδευε τό Διδάσκαλο στήν πορεία Του πρὸς τὰ Ἱεροσόλυμα καί πρὸς τό Γολγοθά τοῦ Πάθους, κατατέθηκε, στὸν ἀνήσυχο νοῦ καί στίς πυρωμένες καρδιές τῶν συνοδοιπόρων Του, τό μεγαλεῖο, ἀλλά καί ἡ ταπεινότητα τοῦ ἀποστολικοῦ τους

λειτουργήματος: «Οἶδατε ὅτι οἱ ἄρχοντες τῶν ἐθνῶν κατακυριεύουσιν αὐτῶν καὶ οἱ μεγάλοι κατεξουσιάζουσιν αὐτῶν. οὐχ οὕτως ἔσται ἐν ὑμῖν, ἀλλ' ὅς ἐάν θέλῃ ἐν ὑμῖν μέγας γενέσθαι, ἔσται ὑμῶν διάκονος. ὥσπερ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου οὐκ ἦλθε διακονηθῆναι, ἀλλὰ διακονῆσαι καὶ δοῦναι τὴν ψυχὴν αὐτοῦ λύτρον ἀντί πολλῶν» (Ματθ. κ' 25-28).

Καὶ σέ μιά δεύτερη εὐκαιρία, ἰδιαίτερα φορτισμένη καὶ ἰδιαίτερα κρίσιμη, ὅταν οἱ «κλητοί» μαθητές καὶ Ἀπόστολοι τοῦ μεγάλου μηνύματος, συναγμένοι στοῦ «ἀνώγειο» τοῦ Μυστικοῦ Δείπνου, εἶδαν τὸν Διδάσκαλο νὰ περιζώνεται λέντιο καὶ νὰ σκύβει ταπεινά γιὰ νὰ νίψει τὰ πόδια τῶν μαθητῶν Του. Τότε, μέ ρίγος συγκίνησης, Τὸν ἄκουσαν νὰ προσδιορίζει μέ σαφήνεια τὴν ἱερὴ ἀποστολὴ τους:

«Ὅτε οὖν ἔνιψε τοὺς πόδας αὐτῶν καὶ ἔλαβε τὰ ἱμάτια αὐτοῦ, ἀναπεσὼν πάλιν εἶπεν αὐτοῖς, γινώσκετε τί πεποιήκα ὑμῖν; ὑμεῖς φωνεῖτε με, ὁ Διδάσκαλος καὶ ὁ Κύριος, καὶ καλῶς λέγετε, εἰμὶ γάρ. εἰ οὖν ἐγὼ ἔνιψα ὑμῶν τοὺς πόδας, ὁ Κύριος καὶ ὁ Διδάσκαλος, καὶ ὑμεῖς ὀφείλετε ἀλλήλων νίπτειν τοὺς πόδας. ὑπόδειγμα γάρ δέδωκα ὑμῖν, ἵνα καθὼς ἐγὼ ἐποίησα καὶ ὑμεῖς ποιῆτε. ἀμήν ἀμήν λέγω ὑμῖν, οὐκ ἔστι δοῦλος μεῖζων τοῦ κυρίου αὐτοῦ, οὐδέ ἀπόστολος μεῖζων τοῦ

πέμφαντος αὐτόν» (Ἰωάν. ιγ' 12-16).

Οἱ λόγοι αὐτοῖ τοῦ Κυρίου μας, ἐπιστέγασμα καὶ προέκταση τῆς ἔμπρακτης διδαχῆς Του, ὀριοθέτησαν τὸ μεγαλεῖο καὶ τὸ δυναμισμό τοῦ ἀποστολικοῦ λειτουργήματος καὶ ἐξακολουθοῦν νὰ ὀριοθετοῦν τὴν ἐπισκοπικὴ ὑπευθυνότητα, ἐνῶ ὁ χρόνος τρέχει καὶ οἱ χαρισματικοὶ μεταφορεῖς τῶν μηνυμάτων τοῦ Ἑσταυρωμένου Λυτρωτῆ βηματίζουν σέ ἀδιάκοπη διαδοχή.

Κατὰ τοὺς αἰῶνες, πού ἀκούθηκαν τῇ Σταύρωσιν, τὴν Ἀνάστασιν καὶ τὴν Πεντηκοστή, σημειώθηκαν στὴ βίβλο τῆς Οἰκουμένης Ἐκκλησίας, θαυμαστές ἐγγραφές, φωτισμένων φορέων τοῦ ἐπισκοπικοῦ λειτουργήματος, πού δέν περιβλήθηκαν «πορφύραν καὶ βύσσον» (Λουκ. ιστ' 19), ἀλλὰ ἔσκυψαν ταπεινά νὰ ὑπηρετήσουν, νὰ χειραγωγήσουν καὶ νὰ ἀναπλάσουν τίς καταπονημένες ὑπάρξεις καὶ νὰ γεμίσουν τίς ψυχές τους μέ τό φῶς τοῦ Χριστοῦ καὶ μέ τό πύρωμα τῆς ἀγάπης. Στρατιά ὁλόκληρη ἁγίων Πατέρων, γνήσιων μαθητῶν τῶν ἁγίων Ἀποστόλων, κρίκων τῆς ἀτελεύτητης ἀλυσίδας τῶν ἔντιμων καὶ πιστῶν οἰκονόμων τῆς Χάριτος, περιφρόνησαν τίς τιμές, διέγραψαν τοὺς πομπώδεις τίτλους καὶ τίς φανταχτερές στολές

καί περπάτησαν σάν στοργικοί πατέρες, σάν γνήσιοι αδελφοί καί σάν ακοίμητοι ποιμένες.

Μεταφέρω μιά ἐπισήμανση τοῦ ἁγίου Γρηγορίου Νύσσης, ἀδελφοῦ τοῦ Μεγάλου Βασιλείου:

«...γένος καί πλοῦτον καί κοσμικήν περιφάνειαν ζητεῖν ἐν τοῖς ἐπισκοπικοῖς κατορθώμασιν ὁ ἀποστολικός οὐκ ἐνομοθέτησε λόγος» (Ἐπιστολή XVII, II). (Ὁ ἀποστολικός λόγος καί ἡ ἀποστολική παράδοση δέ θεσμοθέτησαν καί δέν καταξίωσαν τήν καύχηση γιά τήν καταγωγή, γιά τόν πλοῦτο καί γιά τήν κοσμική προβολή). Ἡ ἐπισκοπική διακονία ἐμπνέεται καί φορτίζεται καί λειτουργεῖ, ὡς συνέχεια τῆς κένωσης καί τῆς ταπείνωσης τοῦ Κυρίου μας καί ὡς ἀνταπόκριση στό διδακτικό του πρόσταγμα.

Ἀνασύρω καί μιά ἄλλη ἐξομολογητική καί ταυτόχρονα, διδακτική ἀναφορά στή γνησιότητα καί στήν καθαρότητα τοῦ ἐπισκοπικοῦ ἔργου, πού ἐκπορεύεται ἀπό τήν καρδιά καί ἀπό τή γραφίδα τοῦ Ἱερομάρτυρα ἁγίου Ἰγνατίου, ἐπισκόπου Ἀντιοχείας καί πού φωτίζει καί ἀναδεικνύει τήν προσωπικότητα τοῦ ἀδελφοῦ καί φίλου του ἐπισκόπου Ἐφέσου.

Γράφει στούς Ἐφεσίους: «Εἰ γάρ ἐγὼ ἐν μικρῷ χρόνῳ τοιαύτην συνήθειαν ἔσχον πρὸς τόν ἐπίσκοπον ὑμῶν, οὐκ ἀνθρωπίνην οὐσαν,

ἀλλὰ πνευματικήν, πόσω μᾶλλον ὑμᾶς μακαρίζω, τοὺς ἐνκεκραμένους αὐτῷ ὡς ἡ ἐκκλησία Ἰησοῦ Χριστοῦ, καί ὡς Ἰησοῦς Χριστός τῷ πατρί, ἵνα πάντα ἐν ἐνότητι σύμφωνα ᾗ» (Ἰγνατίου Ἀντοχείας ἐπιστολή πρὸς Ἐφεσίους V, I). (Ἄν ἐγώ, πού γιά μικρό χρόνο συναναστράφηκα μέ τόν ἐπίσκοπό σας, εἶχα τέτοια σχέση μαζί του, ὄχι ἀνθρώπινη, ἀλλὰ πνευματική, πόσο πρέπει νά μακαρίζω σᾶς, πού συνδέεστε καί κρέμεστε ἀπό αὐτόν, ὅπως ἡ Ἐκκλησία κρέμεται ἀπό τόν Ἰησοῦ Χριστό καί ὅπως ὁ Ἰησοῦς Χριστός ἀπό τόν Πατέρα, ὥστε νά βρίσκονται σέ ἐνότητα καί σέ συμφωνία).

Ὡστόσο, κατά τή μακραίωνη ἱστορική διαδρομή, δέν ἔλειψαν καί οἱ καταχραστές τῶν ἐπισκοπικῶν λειτουργημάτων καί ἡ μετάλλαξη τοῦ θυσιαστικοῦ μόχθου σέ ἀπόλαυση πλασματικῶν δυναστικῶν προνομίων.

Εἶναι χαρακτηριστική ἡ διαπιστωτική ὑπογράμμιση τοῦ ἁγίου Κυρίλλου Ἱεροσολύμων: «Εἰ ἐν ἀποστόλοις εὐρέθη προδοσία, θαυμάζεις εἰ ἐν ἐπισκόποις εὐρίσκεται μισαδελφία;» (Κατηχήσεις, ΙΕ' Ζ'). (Ἄν στό στενὸ κύκλο τῶν δώδεκα Ἀποστόλων βρέθηκε ὁ ἕνας, πού ἀποφάσισε καί πραγματοποιοῖσε τήν προδοσία, σέ ἐντυπωσιάζει καί σέ καταπλήσσει, ὅτι ἀνάμεσα

στούς επίσκόπους αναπτύσσεται και λειτουργεί ήμισαδελφία»).

Φυλλομετρώντας τα ιστορικά θησαυρίσματα, σταματάμε συχνά, στις στυγνές φυσιογνωμίες των αποτυχημένων φορέων της επισκοπικής υπευθυνότητας, πουμπαινοβγήκαν μέ θάρρος και θράσος στά παλάτια της κοσμικής εξουσίας και της έκκοσμικευμένης αριστοκρατίας και ταύτισαν την ιερή αποστολή τους μέ τό φανταχτερό ρόλο των, κατά συνθήκη και, κατά περίπτωση, ένθρονισμένων στους ήγητικούς θώκους.

Τά παραδείγματα δέν εἶναι λίγα. Καί δέν προσπερνῶνται, δίχως νά πληγώσουν τήν εὐαισθησία τῆς καρδιάς καί νά ἀμαυρώσουν τό ὕψηλό, χαρισματικό διακόνημα τῶν διαδόχων τῶν ἁγίων Ἀποστόλων.

Μεταφέρω αὐθεντική ἐκτίμηση τοῦ Μεγάλου Βασιλείου, γιά τήν ἐποχή του, πού ὕψωσε φραγμό στή μανία τῶν διωγμῶν, ἀλλά ἄνοιξε τίς διόδους ἐπικοινωνίας μέ τήν παλατιανή χλιδή, μέ τήν αὐτοκρατορική ἔπαρση καί ἔδωσε τό σύνθημα μετάλλας τοῦ ταπεινοῦ διακονήματος τῆς πατρικῆς, ποιμαντικῆς μέριμνας σέ προνομιακή, κοσμική ἐξουσία.

Γράφει ὁ φωτισμένος ποιμένας Βασίλειος, στόν ὁμόφρονα ἀδελφό του Ἀσχόλιο, ἐπίσκοπο τῆς Θεσσαλονίκης:

«Τά ἡμέτερα οἶα; Ἀπέφυκται ἡ ἀγάπη, πορθεῖται ἡ τῶν πατέρων διδασκαλία, ναυάγια περί τήν πίστιν πυκνά, σιγᾶ τῶν εὐσεβούντων τά στόματα, λαοί τῶν εὐκτήριων οἴκων ἐξελαθέντες ἐν τῷ ὑπαίθρῳ πρός τόν ἐν τοῖς οὐρανοῖς Δεσπότην τάς χειράς αἴρουσι... Ὑπέρ τούτων αὐτός τε δεήθητι τοῦ Κυρίου καί πάντας τοὺς γενναίους ἀθλητάς τοῦ Χριστοῦ εἰς τήν ὑπέρ τῆς Ἐκκλησίας προσευχήν συμπαράλαβε, ἵνα εἴπερ ἔτι χρόνοι τινές ὑπολείπονται τῇ συστάσει τοῦ κόσμου καί μή πρός τήν ἐναντίαν φοράν συνελάνεται πάντα, διαλλαγείς ὁ Θεός ταῖς ἑαυτοῦ Ἐκκλησίαις ἐπαναγάγῃ αὐτάς πρός τήν ἀρχαίαν εἰρήνην». (Ποιά εἶναι τά δικά μας πράγματα; Πάγωσε ἡ ἀγάπη, ἐξορίζεται ἡ διδασκαλία τῶν πατέρων, τά ναυάγια, τά σχετικά μέ τήν πίστη, εἶναι πυκνά, τά στόματα τῶν εὐσεβῶν σιγοῦν, οἱ λαοί διώχνονται ἀπό τοὺς εὐκτήριους οἴκους καί ἀναγκάζονται νά σηκώνουν τά χέρια τους σέ προσευχή σέ τόπους ὑπαίθριους... Γι' αὐτά ὅλα προσευχήσου στόν Κύριο. Καί συμπαράλαβε στήν προσευχή σου ὅλους τοὺς γενναίους ἀθλητές τοῦ Χριστοῦ, ὥστε, ἂν ὑπολείπονται ἀκόμα χρόνια γιά τήν ὑπαρξη τοῦ κόσμου καί δέν ὀδηγοῦνται ὅλα στή συντέλεια, νά συμφιλιωθεῖ ὁ Θεός μέ τίς Ἐκκλησίες Του καί νά τίς ἐπαναφέρει στήν ἀρχαία εἰρήνη).

Στεναγμό οδύνης έκφέρει, μερικές δεκαετίες αργότερα και ό φλογερός Αρχιεπίσκοπος της Βασιλεύουσας, ό άγιος Ίωάννης ό Χρυσόστομος. Μιλáει στό συναγμένο πλήθος «Περί τής τοῦ Θεοῦ προνοίας». Καί άφήνοντας τήν καρδιά του νά έκδηλωθεΐ καί νά μοιραστεΐ τόν πόνο της μέ τίς άνήσυχες καρδιές τοῦ ποιμνίου, έξομολογεΐται καί διδάσκει:

«Όταν οὖν ἴδῃς τήν Ἐκκλησίαν σκορπισθεῖσαν, τά ἔσχατα παθοῦσαν, ἐλαυνομένους, μαστιζομένους τοὺς ἐν αὐτῇ λάμποντας, τόν πρόεδρον αὐτῆς πορρωτάτω άπενεχθέντα, μή ταῦτα σκόπει μόνον, ἀλλά καί τά ἐκ τούτων ἐκβησόμενα, τοὺς μισθοὺς, τὰς άμοιβάς, τὰ βραβεΐα, τὰ ἔπαθλα. "ὁ γάρ ὑπομείνας εἰς τέλος, οὗτος σωθήσεται" φησίν. Ἐπὶ μέν γάρ τῆς Παλαιᾶς, ἐπειδὴ οὐδέπω γνώριμος ὁ τῆς ἀναστάσεως λόγος ἦν, ἐν τῷ παρόντι βίω άμφοτέρα ἐγίνετο. ἐπὶ δέ τῆς Καινῆς οὐ πανταχοῦ τοῦτο, ἀλλ' ἔστιν ὅπου τά μέν λυπηρά ένταῦθα, τά δέ χρηστά άναμένει τήν έντεῦθεν ήμῶν άποδημίαν». (Όταν δεΐς τήν Ἐκκλησία νά σκορπάει καί νά παθαίνει τήν ἔσχατη δοκιμασία, νά διώχνονται καί νά μαστιγώνονται οἱ προσωπικότητες, πού λάμπουν άνάμεσα στό πλήθος, τόν πρόεδρό Της νά στέλλεται σέ μακρινή έξορία, μήν ἔστιάζεις τήν προσοχή σου μόνο σ' αὐτά, ἀλλά καί σέ ὅσα

θά προκύψουν άπό αὐτά. Τούς μισθοὺς, τίς άμοιβές, τὰ βραβεΐα, τὰ ἔπαθλα. Ἐκεῖνος, πού θά ὑπομείνει ἴσαμε τό τέλος, θά σωθεΐ, λέει ἡ Ἁγία Γραφή. Καί, στήν περίοδο τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ἐπειδὴ δέν ἦταν γνωστός ὁ λόγος γιά τήν Ἀνάσταση, γίνονταν καί τά δυό, καί ἡ περιπέτεια καί ἡ σωτηρία στόν παρόντα βίο. Στήν περίοδο τῆς Καινῆς Διαθήκης, δέ γίνεται παντοῦ ἔτσι. Ἀλλά συμβαίνει συχνά, τά μέν λυπηρά νά τά ζεΐ κανεῖς ἐδῶ, στήν παρούσα ζωή, τά δέ χρηστά νά περιμένουν τήν έκδημία του άπό τόν παρόντα κόσμο).

Όλα, τά γεμάτα πόνο, ἀλλά καί ποτισμένα μέ ἐλπίδα, άπομνημονεύματα τῶν άγίων Πατέρων μας, διασώζουν τήν ιδιότυπη ιστορική ἐμπειρία, ὅτι ἡ θύελλα τῶν ἀναστατώσεων καί τῶν διωγμῶν καί ἡ νοθεία τῆς πίστης καί τοῦ ἡθους τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ σώματος ξεκινοῦν άπό τίς ἴδιες άφετηρίες.

Ἡ μιά εἶναι ἡ εἰδωλοποίηση τῆς κοσμικῆς ἐξουσίας, πού-γιά αἰῶνες ὀλόκληρους-άνέβαζε στόν πλαστό θεϊκό θρόνο τόν αὐτοκράτορα καί άνάγκαζε σέ ὑποτίμηση καί ὑποταγή τήν ἀνθρώπινη προσωπικότητα. Ἀπό τή μιά άκρη τῆς αὐτοκρατορίας ἴσαμε τήν ἄλλη, οἱ λαϊκές μάζες ἦταν ὑποχρεωμένες

νά προσφέρουν θυσίες και δουλική υποταγή στο πρόσωπο και στα προστάγματα του αυτοκράτορα. Και, στίς περιπτώσεις άνυπακοής, οδηγούνταν στο μαρτύριο και στο θάνατο.

Ή δεύτερη άφετηρία ήταν ή εποχιακή υποβάθμιση του ήθους, της καθαρότητας, της ζωτικότητας, και της αγωνιστικότητας των εκκλησιαστικών λειτουργών. Ή έκκοσμίκευση των ποιμένων. Ή προσήλωσή τους στην έντυπωσιακή λάμψη του άρχιερατικού θρόνου. Και ή άδυναμία τους ή ή άπροθυμία τους νά άντισταθούν στα ρεύματα της είδωλομανούς χλιδής, της κενόδοξης άυτοπροβολής και της κοσμικής άνάδειξης. Αίχμαλωτισμένοι στα κοσμικά όράματα, δέ συνειδητοποιούσαν τό εύρος και τό βάρος της άποστολής τους. Τό μόχθο και τή σταυρική διακονία «υπέρ των λογικών προβάτων».

Τά ρεύματα αυτά της άναλήθειας, της είδωλολατρικής μανίας και της σκοτεινής σκοπιμότητας, τά άντιμετώπισαν οί χαρισματικοί, οί θαρρετοί και προσηλωμένοι μέ άπόλυτη πιστότητα και άφοσίωση στο πρόσωπο του Άρχιποίμενα Ίησου Χριστού, έκκλησιαστικοί λειτουργοί, μέ την έμπνευσμένη και τίμια διδασκαλία τους, μέ τή δυναμική και πειστική γραφίδα τους και μέ τήν κρυστάλλινη άγιότητά τους. Δίχως «κατά

συνθήκη» κοσμικούς τίτλους και συνοδείες ύπασπιστών και ύπηρετών, άνοιγαν την καρδιά τους και άφηναν νά άπλωθεϊ γύρω τό άρωμα της πίστης τους και της καθαρότητας του βίου τους. Μιλούσαν, όχι ως έξουσιαστές του πλήθους, αλλά ως διάκονοι και «ως ύπηρέται γενόμενοι του λόγου» (Λουκ. α΄ 2). Και ό σπόρος του λόγου τους βλάστανε μέσα στην άφράτη, ύπαρξιακή γή των άκροατών τους και καρποφορούσε την έμπειρία της πνευματικής άναβάθμισης, τόν ήρωισμό της γενναίας άντίστασης στους πεισματικούς διωγμούς και την ένδυνάμωση της δυσεξαρίθμητης στρατιάς των άγιων μαρτύρων.

Μέ θησαύρισμα και μέ έρέθισμα τόν άτίμητο ιστορικό πλούτο, έγγίζουμε τό δάχτυλο στίς σελίδες της επικαιρότητας. Στόν πίνακα των ήγετικών λειτουργών της τοπικής μας Έκκλησίας, πού «άγαλλομένω ποδί» έχουν άποδεχτεί την τιμή της πατρότητας του έκκλησιαστικού πληρώματος και την εϋθύνη της χαρισματικής διαποίμανσής του στους λειμώνες της άγιότητας.

Φυλλομετρούμε και σταθμίζουμε τή Θεολογική-Πατερική συγκρότηση των σημερινών ποιμένων και τήν ποιότητα του ήθους τους.

Άλλά, ἡ ἐμπειρία, πού ἀποθηκεύουμε κατὰ τό φυλλομέτρημα, εἶναι ἀπογοητευτική. Ταυτίζεται μέ τήν πικρία, τό ἀντιδραστικό ξέσπασμα καί τήν κατάθλιψη.

1. Σήμερα δέν ἔχουμε γύρω μας τούς χαρισματικούς πνευματικούς δασκάλους, τούς ἐμπλουτισμένους μέ ἄρτια Βιβλική καί Θεολογική γνῶση καί τούς ποιμένες, τούς ἀποφασισμένους νά τρέξουν στά βουνά καί στίς ἐρημιές, γιά νά βροῦν τά χαμένα πρόβατα καί νά τά ἐπαναφέρουν στήν ἀσφάλεια καί στή χαρά τῆς Εὐχαριστιακῆς κοινωνίας.

Ἐξω ἀπό τήν Ἐκκλησία, οἱ προπαγάνδες ὀργιάζουν. Ἡ πολιτικοποιημένη ἀθεΐα, ἐπιθετική, ἀγωνίζεται νά φιμώσει τόν Πατερικό λόγο, νά σπείρει στίς καρδιές τήν ἀμφισβήτηση, τήν ταλάντευση καί, τελικά, τήν πλήρη διακοπή τῆς ἀγαπητικῆς σχέσης τοῦ σημερινοῦ ἀνθρώπου μέ τόν Δημιουργό καί Πατέρα τῆς Οἰκουμένης, γιά νά τόν καθυποτάξει στούς σχεδιασμούς καί στούς φονικούς ἀγῶνες, πού στοχεύουν στήν ἀρπαγή τῆς ἐξουσίας.

Τούτη τήν ὥρα τῆς σκοτεινιάς, τῆς πεισματικῆς, ἀρνητικῆς προπαγάνδας καί τοῦ ἀκατάσχετου αἵματοκυλίσματος ὁλόκληρης τῆς οἰκουμένης, πόσοι καί ποιοί εἶναι οἱ προύχοντες τῆς Ἐκκλησίας μας, πού τολμοῦν νά ἀνεβοῦν

θαρρετά στήν ἐξέδρα τῆς διδασχῆς, νά προβάλουν τήν αὐθεντική ἀποψή τους στά παράθυρα τῆς ἐνημέρωσης ἢ νά βγοῦν στό ἀνοιχτό γήπεδο τῆς ἰδεολογικῆς καί τῆς πνευματικῆς ἀναμέτρησης, γιά νά ἀνάψουν τή λαμπάδα τῆς Εὐαγγελικῆς ἀλήθειας καί νά δείξουν τό μονοπάτι τῆς ὁλοκλήρωσης καί τῆς καταξίωσης τοῦ ἀνθρώπινου προσώπου;

Ἐξω ἀπό τούς χώρους τῆς Συνοδικῆς εὐωχίας, κάποιοι ἀνήσυχοι, ἀλλά ἐνημερωμένοι πιστοί, τολμοῦν νά μιλήσουν, νά φωνάξουν, νά γράψουν, γιά νά ἀνατρέψουν τήν πλαστογραφημένη ἀνθρωπολογία τῆς ἐκφυλισμένης καί ἐκβαρβαρισμένης «διαφώτισης» καί νά παρουσιάσουν λαμπρή τήν εἰκόνα καί τόν προορισμό τοῦ τελειότατου πλάσματος τοῦ Θεοῦ, πού σκέφτεται, ἀποφασίζει ἐλεύθερα, χαράσσει τήν πορεία του καί ἐπωμίζεται τήν εὐθύνη τῶν ἀποφάσεών του καί τῶν πράξεών του.

Ἀπό τή Συνοδική ὁμήγυρη τῶν σημερινῶν ποιμένων, τολμοῦν καί ἐξέρχονται, στό ἀνοιχτό γήπεδο τῆς ἰδεολογικῆς καί τῆς κοινωνικῆς ἀναμέτρησης, κάποιοι Μητροπολίτες, πού εἶναι γνωστοί καί ἀναγνωρισμένοι γιά τή μόρφωσή τους καί τό θάρρος τους, ἀλλά ἂν τούς μετρήσεις, δέν ξεπερνοῦν τά δάχτυλα τοῦ ἑνός χεριοῦ. Οἱ ἄλλοι,

οί πολλοί, δέν ὑστεροῦν σέ φαντασμαγορική ἀμφίεση, ἀλλά ὑστεροῦν ἐπικίνδυνα σέ κατάρτιση καί σέ ἱκανότητα ἀναμέτρησης μέ τά ρεύματα καί μέ τούς πράκτορες τῆς ἀθεΐας. Χρόνια καθισμένοι στό δεσποτικό θρόνο, δέν ἀξιώθηκαν νά γράψουν καί νά δημοσιεύσουν, ἔστω ἓνα, μικρό καί περιληπτικό βιβλίο, πού νά ἐνημερώνει τό ποιμνιο καί νά ἀπογυμνώνει τήν αἵρεση ἢ τόν ἀθυρόστομο βαρβαρισμό.

Ἀνάμεσα σ' αὐτούς, τούς ἄφωνους καί ἄπραγους, προεξάρχει καί δεσπόζει ὁ σημερινός Ἀρχιεπίσκοπος καί πρόεδρος τῶν Συνοδικῶν Σωμάτων, Ἰερώνυμος. Μακρά ἡ θητεία του στήν ἀρχιερατική ὑπευθυνότητα. Συμπλήρωσε ὁλόκληρη τριακονταετία. Καί ἀρκετή, γιά τήν ἐκτίμηση τῶν ἱκανοτήτων του, ἡ τρίχρονη ἐγκατάστασή του στό πιλοτήριο τῆς ἐκκλησιαστικῆς ὁλκάδας. Στά τριαντατρία αὐτά χρόνια δέν ἔγραψε μιά ἀράδα Θεολογικῆς διδασχῆς, ἀνατροπῆς τῶν φληναφημάτων τῆς ἐκτραχηλισμένης προπαγάνδας, πατρικῆς χειραγωγίας τῶν μελῶν τῆς Μητροπολιτικῆς καί τῆς Ἀρχιεπισκοπικῆς του οἰκογένειας. Ἐγραψε, μόνο, μιά μελέτη γιά τά ἀρχαιολογικά εὐρήματα τῆς Εὐβοίας. Καί αὐτό ἀποδείχτηκε, ὅτι ἦταν συρραφή κλεμμένων εὐρημάτων καί ἐκτιμήσεων τοῦ τότε καθηγητῆ τῆς Χριστιανικῆς Ἀρχαιολογίας

στό Πανεπιστήμιο τῆς Θεσσαλονίκης. Ἄλλο βιβλίο, πού νά καταξιώνει τόν ποιμαντικό του μόχθο, νά παρουσιάζει στά μέλη τῆς πνευματικῆς του οἰκογένειας τή βαθύτητα καί τήν καθαρότητα τοῦ Εὐαγγελικοῦ λόγου ἢ νά ὁδηγεῖ, μέ σεβασμό, στούς ἀνθόκηπους τῆς Πατερικῆς σοφίας, δέ χαράχτηκε μέ τήν πένα του καί δέν προωθήθηκε στά χέρια τῶν διψασμένων Χριστιανῶν.

Ἄφωνος ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἰερώνυμος. Προωθεί τούς ὁμοίους του, γιά νά μή γίνεται τίποτα παραπάνω, ἀπό ὅσα ἔχει νά δείξει ὁ ἴδιος σέ κάθε ἐμφάνισή του. Ἄφωνοι καί οἱ περισσότεροι συνεπίσκοποί του, δίνουν τό στίγμα τῆς ἀνικανότητας νά ποιμάνουν τό λαό. Κάθονται στήν καρέκλα τῆς ἐξουσίας. Βάζουν ὑπογραφές. Διαχειρίζονται ἢ ἐξανεμίζουν τό συναγμένο πλοῦτο. Λιτανεύουν, κατά τίς μεγάλες πανηγύρεις, τά βαρύτιμα ἄμφιά τους καί τά ἐντυπωσιακά διάσημά τους. Ἀλλά δέν βάζουν δύναμη, γιά νά ἀνακόψουν τούς πολεμικούς, ἀθεϊστικούς σχηματισμούς. Καί δέν σκύβουν, μέ ἀγάπη καί συμπόνια, στήν ἀνθρώπινη περιπέτεια. Δέν πιάνουν ἀπό τό χέρι τά πλανεμένα παιδιά τους, γιά νά τά σώσουν καί νά τά ὁδηγήσουν στή θερμή ἀγκαλιά τοῦ Θεοῦ. Καί δέν θυσιάζουν τή δική τους εὐμάρεια, γιά νά προσφέρουν τρο-

φή καί ἐλπίδα στή σκυθρωπή καί ἀνέλπιδη φτώχεια.

Μέ τήν ἐπίδειξη τῆς χλιδῆς δέν ἀσκεῖται ποιμαντική. Δέν ἀντιμετωπίζεται ἡ θρασύτητα τῶν ἐχθρῶν τῆς Ἐκκλησίας. Καί δέν ἐμπλουτίζεται, μέ Εὐαγγελικές διδασχές καί μέ ἱστορικά ἀπομνημονεύματα, τό προβληματισμένο καί σαστισμένο Ὁρθόδοξο ποίμνιο.

2. Τό δεύτερο, κραυγαλέο ὑστέρημα, πού ἀπαξιώνει μεγάλη μερίδα τῆς σύγχρονης ἐπισκοπικῆς ἡγεσίας, εἶναι ἡ πλοκή καί ἡ διαπλοκή τῆς ἐκκοσμίκευσης, πού καταγιγιστικά εἰσέβαλε στό ἐκκλησιαστικό διοικητήριο, μέ σύνδρομα τόν ἀποπροσανατολισμό τῶν ὁραμάτων, τόν ἐκφυλισμό τοῦ ἡθους καί τή σκηνοθέτηση σειρᾶς ὀλόκληρης εἰδεχθῶν σκανδάλων, πού ἀλλοίωσαν τίς προσωπικότητες καί τίς μετάλλαξαν σέ φορεῖς καί διαφημιστές τῆς ἀναιδοῦς διαφθορᾶς.

Ἡ ἀλλοίωση καί ὁ ἐκφυλισμός τοῦ ἐπισκοπικοῦ ἡθους ἀποτελεῖ-δυστυχῶς-καθολική, θλιβερή ἐμπειρία. Χρόνια τώρα, οἱ πληροφοροφóρες καί οἱ ἀποκαλύψεις διατρέχουν καί διαποτίζουν τίς σελίδες τῆς δημοσιογραφίας καί τά κανάλια τῆς ἐνημέρωσης καί συζητοῦνται, ἀπαξιωτικά, ἀπό τή μιά ἄκρη τῆς πατρίδας μας, ἴσαμε τήν ἄλλη.

Θά ὑπενθυμίσω, ὅτι πρίν λίγα χρόνια, ὁ τότε Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος, πιεσμένος ἀπό τό πανδαιμόνιο τῶν ἀποκαλύψεων καί τῆς κατακραυγῆς, ἀναγκάστηκε νά παραχωρήσει συνέντευξη σέ τηλεοπτικό κανάλι καί νά ὁμολογήσει, ὅτι τά δύο σαράκια, πού κατατρώγουν τήν ἀξιοπρέπεια τῶν ἀνώτατων λειτουργῶν τῆς Ἐκκλησίας εἶναι «ἡ φιλοχρηματία καί ἡ φιληδονία».

Ἡ ἀποκάλυψη αὐτή δέν ἔμεινε στό περιθώριο. Ἐκανε τόν κύκλο της. Καί ἔσπειρε τά ἐρωτηματικά καί τήν περιφρόνηση τόσο στούς κηρυγμένους ἀντιπάλους τῆς ρασοφόρου ἐκκλησιαστικῆς ἡγεσίας, ὅσο καί στίς εὐαίσθητες συνειδήσεις τοῦ πιστοῦ ἐκκλησιαστικοῦ πληρώματος. Καί οἱ πιστοί, μέ πόνο καί μέ ἐνδιαφέρον, ἄρχισαν νά ἐρευνοῦν πρόσωπα καί συμπεριφορές καί νά ἐντοπίζουν σκάνδαλα καί σκανδαλοποιούς, ἀκόμα καί στή δική τους, τοπική Ἐκκλησία.

Ἡ προκλητική ἐκκοσμίκευση τῶν ποιμένων καί ἡ δυσώδης ἀρμαθιά τῶν σκανδάλων ἀνοιξε ἕνα βαθύ ρῆγμα στίς σχέσεις ποιμένων καί ποιμνίου. Ὁ λαός κουβεντιάσει τά σκάνδαλα, ζυγίζει τίς ἐνοχές καί ἐκτιμᾷ ὡς ἀδιαπέραστο τό χάσμα. Προσεύχεται καί ἱκετεύει νά γυρίσουν οἱ καιροί, νά

ΣΤΟΝ ΑΠΟΗΧΟ ΤΩΝ ΕΞΕΛΙΞΕΩΝ

ΣΤΗΝ Ι. Μ. ΑΤΤΙΚΗΣ

«Συμπεράσματα»

Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῆς δικτατορίας τοῦ Ἰωαννίδη καὶ τῆς ἀρχιεπισκοπείας τοῦ μακ. Σεραφεῖμ, καὶ συγκεκριμένα ἀπὸ τὸ ἔτος 1974, ἡ Ι. Μ. Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος τελεῖ κάτω ἀπὸ ἓνα καθεστὼς ἀντικανονικῶν, ἀντιεκκλησιαστικῶν καὶ παράνομων μεθοδεύσεων.

Ὁ τότε κανονικὸς καὶ νόμιμος Μητροπολίτης Σεβ. Νικόδημος ἀπομακρύνθηκε «βιαίως» (βλ. χαρακτηρισμὸ μακ. Χριστοδούλου) ἀπὸ τὴ διαποίμανση τῆς Μητροπόλεως μὲ βάση τίς τότε

συντακτικὲς δικτατορικὲς πράξεις 3 καὶ 7/1974, χωρὶς κατηγορία, χωρὶς δίκη, χωρὶς ἀπολογία οὔτε κἀν ἀκρόαση.

Κατὰ τὴ μεταπολίτευση ὁ ἴδιος Μητροπολίτης καὶ οἱ ἄλλοι μετ' αὐτοῦ αὐθαιρέτως διωχθέντες συνεπίσκοποί του, ἀποκαταστάθηκαν πλήρως ἀπὸ τὸ ἀνώτατο ἀκυρωτικὸ δικαστήριον τῆς χώρας (Σ.τ.Ε.). Ἐπακολούθησαν νέες διώξεις καὶ νέα βίαιη ἀπομάκρυνση μὲ τὴν ἐπιβολὴ τῶν ἀντικανονικῶν καὶ ἀνυπόστατων «Ἐπιτιμίων Ἀκοινωνησίας». Καὶ ὁ

ἀποσυρθεῖ τό νέφος τῆς φθορᾶς καὶ τῆς διαφθορᾶς καὶ ἡ πνοή τοῦ Παναγίου Πνεύματος νά φέρει νέα πρόσωπα στοὺς ἐπισκοπικούς θρόνους. Νά ἐγκαταστήσει στίς ἡγετικές καθέδρες τό κρυστάλλινο ἦθος, τὴν ἀκλόνητη πίστη, τὴν ἀδιατάρακτη προσήλωση στό Πρόσωπο τοῦ Σταυρωμένου ἀρχηγοῦ τῆς Ἐκκλησίας, τὴν ταπεινότητα

τοῦ ἀφοσιωμένου ὑπηρέτη τῶν ἁγίων Μυστηρίων, τὴν προθυμία καὶ τὴν ἀγάπη, πού μποροῦν νά νοηματίσουν καὶ νά ζωογονήσουν τὸν ποιμαντικὸ μόχθο.

«Σῶσον, Κύριε, τὸν λαόν Σου καὶ εὐλόγησον τὴν κληρονομίαν Σου».

Ο ΑΤΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ
ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

κύκλος τῶν ἀντιεκκλησιαστικῶν συμπεριφορῶν ὁλοκληρώθηκε ἐπὶ τῆς σημερινῆς ἐκκλησιαστικῆς διοικήσεως, ὅχι μὲ τὴν ἀποκατάσταση τοῦ μόνου νόμιμου καὶ κανονικοῦ Μητροπολίτη Σεβ. Νικοδήμου, ἀλλὰ μὲ τὴ σκόπιμη καὶ μεθοδευμένη δεύτερη διάσπαση ἐνὸς τῶν τριῶν τμημάτων της Μ. Ἀττικῆς, ὥστε νὰ ἐξαφανισθεῖ παντελῶς ἀπὸ τὸ προσκίνηιο ὁ ἀρχικὸς τίτλος τῆς «Μητροπόλεως Ἀττικῆς».

Οἱ τελευταῖες ὅμως ἐξελίξεις, γιὰ νὰ ἐντοπίσουμε τὸ λόγο μόνον σ' αὐτές, κατ' ἀναντίρρητη διαπίστωση, εἶναι κραυγαλέα, ἀντικανονικὲς καὶ προδήλως παράνομες.

Καὶ ἰδού:

1) Μετὰ τὶς αὐθαίρετες καὶ βίαιες «ἐκπτώσεις» τῶν δώδεκα Μητροπολιτῶν οὐδεὶς ἀπώλεσε τὴν κανονικότητά του. Αὐτὸ τὸ ἀναγνώρισε καὶ ἡ ἴδια ἡ διοικοῦσα Ἐκκλησία, ἡ ὁποία μάλιστα καὶ αὐτὴ τὴν ιδιότητα τοῦ «Μητροπολίτη» διατήρησε καὶ νέους τίτλους παλαιῶν Μητροπόλεων ἀπένειμε σὲ ὅλους. Καὶ δὲ νοεῖται, ἐκκλησιαστικῶς, ἀντικανονικὸς Μητροπολίτης νὰ ἀποκαλεῖται ὡς «Μητροπολίτης», νὰ προσφωνεῖται στὰ συνοδικὰ ὄργανα ὡς «Σεβ. Μητροπολίτης» καὶ ἐπὶ πλέον νὰ φέρει καὶ τὸν τίτλο ἔστω «καὶ πάλαι ποτὲ διαλαμψάσης» Μητροπόλεως. Καὶ πρέπει νὰ τονισθεῖ ἰδιαιτέρως καὶ μὲ ἔμφαση. Μὲ τὶς παραπάνω, ἔστω καὶ παράνομες, ἐκπτωτικὲς πράξεις οἱ διωχθέντες δώδεκα Μητροπολίτες ἀπώλεσαν ΜΟΝΟ τὰ

διοικητικὰ τοὺς καθήκοντα. Οἱ Ἱεροὶ Κανόνες ὀρίζουν ὅτι ὁ Μητροπολίτης ἀποβάλλει τὴν κανονικότητά του καὶ ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὴ διαποίμανση τῆς Μητροπόλεώς του «μετὰ τελείαν δίκην» καὶ μετὰ τὴν τήρηση τῆς εἰδικῶς προδιαγραφόμενης κανονικῆς διαδικασίας. Καὶ στὴν προκείμενη περίπτωση τίποτε ἀπ' αὐτὰ δὲν ἔγινε.

2) Μετὰ τὴν ἀποκατάσταση τῆς δημοκρατίας καὶ σὲ χρόνο πολὺ μεταγενέστερο (γνωστὸν τό γιὰτί), οἱ ἐκπεσόντες ἀπὸ τὴ διαποίμανση τῶν Μητροπόλεων Ἀρχιερεῖς ἀποκαταστάθηκαν μὲ πληθώρα ἀκυρωτικῶν ἀποφάσεων τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας. Καὶ τὸ θέμα ἔκλεισε ὀριστικὰ μὲ τὴ 1028/1993 ἀπόφαση τῆς Ὀλομέλειας τοῦ Σ.τ.Ε., μὲ τὴν ὁποία οἱ παραπάνω Μητροπολίτες (ὅσοι εἶχαν ἀπομείνει) ἀναγνώρισθηκαν ὡς «οἱ μόνοι νόμιμοι καὶ ἐν ἐνεργείᾳ» στὶς μητροπολιτικὲς τοὺς ἑδρες. Καὶ πρέπει καὶ ἐδῶ νὰ ἐπαναλάβουμε, ὅτι ἡ κανονικότητά τους οὐδέποτε εἶχε θιγεῖ.

3) Ἡ τότε ἐκκλησιαστικὴ διοίκηση δὲν σεβάσθηκε καὶ δὲν ἐφάρμοσε τὴν παραπάνω ἀμετάκλητη ἀπόφαση τοῦ Σ.τ.Ε., καίτοι ἡ ὑποχρέωση αὐτὴ ἐπιβάλλονταν κατὰ ρητὴ συνταγματικὴ ἐπιταγή. Ἀσκήθηκαν μάλιστα καὶ ποινικὲς διώξεις κατὰ συνοδικῶν μελῶν γιὰ παράβαση αὐτῶν τῶν συνταγματικῶν ἐπιταγῶν. Ἀκολούθησαν οἱ γνωστὲς μεθοδεύσεις μὲ τὰ ἀντικανονικά, ἀνυπόστατα καὶ ἀντιεκκλησιαστικά (βλ. ἄθλια) «Ἐπιτίμια Ἀκοινωνησίας», μὲ τὰ ὁποῖα ὁ Σεβ.

Νικόδημος, καὶ οἱ ἄλλοι δυὸ ἑναπο-
μείναντες Μητροπολίτες, ἀπομακρύνθη-
καν καὶ πάλι βιαίως ἀπὸ τῆς Μητροπόλεως
τους, οἱ ὁποῖες καὶ πληρώθηκαν πάραυ-
τα μὲ τῆς ἐκλογῆς νέων Μητροπολιτῶν.
Ἀπὸ πολλοὺς ἐκκλησιαστικοὺς παρά-
γοντες καὶ ἀκαδημαϊκοὺς, δασκάλους
τῆς Θεολογίας ἔχει κατὰ πλησμονὴ
εἰπωθεῖ (καὶ ἃς μας ἐπιτραπεῖ ἡ ἐπα-
νάληψη) ὅτι τὰ παραπάνω ἐπιτίμια εἶναι
ἀνυπόστατα καὶ ἀντικανονικὰ καὶ συνε-
πῶς οὐδὲν ἀποτέλεσμα ἐπάγονται. Ἐπι-
σημαίνουμε μόνο τὴν σαφεῖ γιὰ τὸ θέμα
αὐτὸ δήλωση τοῦ ἀείμνηστου Καθηγητῆ
τοῦ Κανονικοῦ Δικαίου Κων/νου Μου-
ρατίδη.

Κατὰ τὸ «σωτήριο»! γιὰ τὴ διοι-
κοῦσα Ἐκκλησία ἔτος 1974 ἡ Ι. Μ. Ἀττικῆς
καὶ Μεγαρίδος διασπάσθηκε σὲ τρία
τμήματα. Καὶ τοῦτο κατὰ προφανῇ πα-
ράβαση τῶν Ἱερῶν Κανόνων, οἱ ὁποῖοι
ἐπιβάλλουν τὴν πρὸς τοῦτο συναίνεση
τοῦ κανονικοῦ Μητροπολίτη. Καὶ αὐτὰ
συνέβαιναν «ἐν μέσῃ δικτατορίᾳ». Ὁ-
μως καὶ πολὺ πρόσφατα «ἐν μέσῃ δημο-
κρατίᾳ καὶ συνοδικότητι»!! ἕνα ἀπὸ τὰ
παραπάνω ἀντικανονικῶς προκύψαντα
τμήματα διασπάσθηκε περαιτέρω σὲ
ἄλλα δυὸ νέα τμήματα, χωρὶς καὶ πάλι
τὴ συναίνεση τοῦ κανονικοῦ Μητρο-
πολίτη, ὅπως ἐπέβαλλαν, ὅχι μόνο οἱ
Ἱεροὶ Κανόνες, ἀλλὰ καὶ οἱ εἰδικὲς
ρυθμίσεις τοῦ ἰσχύοντος Καταστατικοῦ
Χάρτου (Ν. 590/1977). Ἐπακολούθησαν
καὶ ἐδῶ νέες ἐκλογῆς Μητροπολιτῶν
στὰ διασπασθέντα δυὸ τμήματα. Καὶ

κανένας ἀπὸ τὸ Σῶμα τῆς Ἱεραρχίας δὲν
ἀντέδρασε σ' αὐτὲς τῆς σκόπιμες καὶ
κακὲς μεθοδεύσεις. Οὔτε ἀπὸ ἐκείνους
ποὺ κατέλαβαν κατὰ τρόπο πραξικο-
πηματικὸ τῆς Μητροπόλεως μετὰ τὴν
ἀρχικὴν τριχοτόμηση, οὔτε ἀπὸ ἐκείνους
ποὺ τοὺς διαδέχθηκαν, παρὰ τῆς μεγα-
λοστομίας μερικῶν, οὔτε καὶ ἀπὸ τοὺς
ἐσχάτως ἐκλεγέντες στὰ ἀντικανονικῶς
διασπασθέντα νέα τμήματα.

Ὁ μόνος κανονικὸς Μητρο-
πολίτης οὐδέποτε ἐνδιαφέρθηκε γιὰ τὴν
προσωπικὴ του ἀποκατάσταση. Καὶ τοῦτο
τὸ τονίζουμε καὶ ἐντόνως τὸ ὑπογραμ-
μίζουμε «μετὰ λόγου γνώσεως». Ἀγω-
νίσθηκε καὶ ἀγωνίζεται μὲ σθένος, μὲ
ἐκκλησιαστικὸ φρόνημα, ἀλλὰ καὶ μὲ
προσωπικὲς θυσίες, ἀνεχόμενος προσ-
βολὲς καὶ ταπεινώσεις μόνο καὶ μόνο

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

Δεκαπενθήμερο Δελτίο

Ἐκκλησιαστικῆς Ἐνημέρωσης

Κωδικός 2360

Ἰδιοκτῆτης - Ἐκδότης

ὁ Μητροπολίτης

Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος

ΝΙΚΟΛΗΜΟΣ

Διεύθυνση

19011 Αὑλῶν Ἀττικῆς

Τυπογραφεῖο Κωνσταντίνου Σανιδᾶ

Ἰωαννίνων 6, Μοσχάτο

ISSN 1790-482X

για την τήρηση τῆς ἐκκλησιαστικῆς τάξης καὶ γιὰ τὴν ἀνόθευτη ἐφαρμογὴ τῶν Ἱερῶν Κανόνων, ζώντας μὲ πόνο ψυχῆς τὴν ἀδίστακτη παραβίασὶς τους καθ' ὅλη αὐτὴ τὴ μακρὰ ὑπερτριακονταπενταετὴ περίοδο.

Ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι δημιούργησαν αὐτὲς τὶς καταστάσεις, ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι συνέπραξαν σ' αὐτὲς καὶ ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι τὶς ἀνέχθηκαν (καὶ οἱ τελευταῖοι φέρουν τὸ μεγαλύτερο μερίδιο εὐθύνης) θὰ αἰσθάνονται, θὰ πρέπει νὰ αἰσθάνονται, βαρὺ τὸν ἔλεγχο τῆς συνειδήσεως «ὡς λόγον ἀποδώσοντας». Ἀλλὰ τὸ εὐσεβὲς πλήρωμα νὰ εἶναι ἀπολύτως βέβαιο, ὅτι ὁ ἐκκλησιαστικὸς ἱστορικὸς τοῦ μέλλοντος θὰ ἀναφερθεῖ στὴν πλεόν μελανή σελίδα τῆς σύγχρονης αὐτῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐκτροπῆς μὲ τὶς διώξεις τῶν δώδεκα ἄξιων καὶ γενναίων Ἱεραρχῶν ποὺ καλύπτουν ὁλόκληρη τὴν 35ετὴ περίοδο καὶ ἀκόμη θὰ περιγράψει ἀντικειμενικὰ ὅλα τὰ παραπάνω τραγικὰ καὶ ἀντιεκκλησιαστικὰ γεγονότα. Ἀλλὰ καὶ κάτι ἐπὶ πλεόν. Θὰ συνδέσει ἀσφαλῶς αὐτὰ τὰ γεγονότα μὲ τὰ πρόσωπα ἐκεῖνα ποὺ τὰ δημιούργησαν, ποὺ συνέπραξαν σ' αὐτὰ καὶ ποὺ τὰ ἀνέχθηκαν.

Καὶ θὰ τὰ μεταφέρει στοὺς ἐπιγενομένους ὡς παράδειγμα πρὸς ἀποφυγὴ.

ΕΠΙΜΥΘΙΟ. Ἐνεργὸ μέλος τῆς Ἱεραρχίας ἐπισήμανε τελευταία κάποια ἐκκλησιαστικὴ ἀταξία - παράλειψη, συνισταμένη στὸ γεγονὸς ὅτι, σύμφωνα μὲ τὴν ἐπιβαλλόμενη ἐκκλησιαστικὴ τάξη, κατὰ τὶς συνεδρίες τῶν Συνόδων, εἰδικὰ ἐκείνων, ποὺ ἐκλέγουν Ἐπισκόπους, οἱ μετέχοντες σ' αὐτὲς Ἀρχιερεῖς πρέπει νὰ φέρουν «Ἐπανωκαλύμμαυχο»! Καὶ ἦταν αὐτὴ μόνο ἡ ἀταξία ἐκείνη, στὴν ὁποία ὁ ἐν λόγῳ Ἱεράρχης ἀπέδωσε ἰδιαίτερη σοβαρότητα. Ἐκτιμώντας τὶς προαναφερθεῖσες κατὰ συρροὴ συνοδικὲς συμπεριφορὲς καὶ ἐκλογές, ποὺ συνάπτονται μὲ τὸ γνωστὸ ἐκκλησιαστικὸ ζήτημα σὲ ὅλη αὐτοῦ τὴ μακρὰ πορεία καὶ στὴ σκόπιμη κατάληξή του, κάνουμε τὴ σκέψη ὅτι προφανῶς οἱ μετέχοντες σὶς κρίσιμες συνεδρίες Ἀρχιερεῖς δὲν θὰ ἔφεραν ὅπωςδήποτε «Ἐπανωκαλύμμαυχο». Διότι, δὲν ἦταν ποτὲ δυνατόν, φέροντες «Ἐπανωκαλύμμαυχο», νὰ προέλθουν σὲ τόσο κραυγαλέες ἀντικανονικὲς ἐνέργειες καὶ ἀποφάσεις!

Ὁ Σχολιαστὴς

Ἡ «Ἐλεύθερη Πληροφόρηση» στό διαδίκτυο.

Διεύθυνση: **el-pliroforisi.gr**

Καὶ οἱ Ἐκδόσεις «Σπορά» στό διαδίκτυο

(γιά μιὰ γνωριμία μὲ τὸ συγγραφικὸ ἔργο τοῦ

Μητροπολίτου Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος Νικοδήμου)

Διεύθυνση: **spora.gr**